

מרגש: הגב' רחל הבר תחוי אשת הרב אברהם ישעהו הבר זצ"ל בפרקיו יומן מחיו ארכוי המשען

[41]

ד"ר חלייאלה פקח זוג עיניים בתמייהה. "אתה צריך להחלים מון הניתוח", אמר לאבישי. "זה בסדר, אהלים אחר כך", השיב האיש, מוכן ומצוון לעלות באותו רגע ממש על מיטת הניתוחים.

למרות הרצון המרגש, אי אפשר היה להיענות לבקשו של אבישי. יש זמן מינימום בו עלינו להניח לגוף להתאושש ולהחלים מהניתוח, עדricht ניתוח נוספת נוספת מוקדם מידי עלולה הייתה לסכן אותו.

שבעה שבועות חלפו. מיד פעם היה אבישי מצלצל אליו או למחרמת, מבקש שנברך עם ד"ר חלייאלה האם חלף מספיק זמן כדי שיוכל לבצע את ניתוח התרומה. "יעקב, אתה מהכח לי. אני פה בשביבך", צלצל מדי פעם גם יעקב.

ביום חמישי שעבר, יום לאחרות, זו חנו סוכות, התגשמה בס"ד המשאלת. אבישי נכנס לחדר ניתוח (והפעם כבר לא לבד...). הניתוח היה ארוך מהרגיל ואני ישבתי בבית, אמרתי תהילם, וציפיתי בקוצר רוח להודעה מונטע המתאמת על סיום של הניתוח בהצלחה. השעות נקבעו והטלפון לא הגיע. נשמתי כמעט ופרחה מדאגה. "זה רק בגלל העובדה שהניתוח הקודם היה סמוך כל כך", הסביר לי אחר כך ד"ר חלייאלה, "הינו צריכים להיות הרבה יותר איטיים ומהשכנים כדי לא לפגוע במקומות מחייבים". טוב, זה לא משנה. העיקר שהכל עבר בהצלחה הודה לד"!

במושאי שבת הלכתי לבקר את יעקב ואת אבישי. פגשתי אדם מאושר. "יכולתי לנור שניסיתית והשתדלתי. באמת רצית. אפילו פתחו אותי וכאבתי, אם לא הצלחת, אולי לא איננו רוצה את התרומה שלי. אבל ההסתכלות היהודית הפוכה למגורי. אם ניסיתי ולא הצלחת כנראה שהמעשה שלי חשוב כל כך כלפי שמים שאפילו השטן מנסה לחבל בו...", אמר אבישי בזדון. ויעקב? אותו לא פגשתי. כאשר נכנסתי לחדר 14 מצאתי מיטה ריקה. הכליה נקלטה היטב והוא הרגש טוב עד כדי כך שירד מן המיטה והלטיל בגינת בית החולים.

ולאחר רגע של שתיקה נוספת: "אבל זה רצון ה'", יש מישחו למללה שמנhal את הכל". אל הממצא אבישי לא התיחס. "יהיה בסדר בעז'ה", הוא אמר לי, "BORAO עולם איתנו". זה היה מרגש ונופעים.

לאחר זמן קצר סימתי את ביקורי ויצאת החוצה. המנתני למעלית ובשעה שלחותיה נפתחו, ראיתי את יעקב ואשותו יוצאים ממנה. עציץ ענק בידיהם והם שמים את פניהם לכיוון חדרו של אבישי. בצהרים צלצליים אליו. ידעתה שהאכובה של יעקב גדולה ממה שאפשר לדמיין. הוא כבר ערך מיסיבת פרידה ממוכנת הדיאליה, התכוון נפשית ומעשית לסייע את התקופה הקשה של חייו ודמיין את עצמו ביום

שאחרי, ופתאום - נפילה שכזו...

יעקב קיבל את השיחה ולפני שהספקתי לדבר אמר: "תראי איך הקב"ה מגלגל עיניים. אבישי בא להצליל אותו ובסופו של דבר היתי שליח להצליל אותו. ובקשר לכליה, מה שצדיק להיות היה וטוב שאבישי כבר אחרי הניתוח". ככה, בפשטות, החיזר את המפתחות למי מהם בזדיין. אגב, למפרע התברר לי שבאותו ביקור שעירק יעקב אצל אבישי כאשר יצאתי מחדרו, אמר יעקב: "నכון לא נתת לי כליה, אבל נתת לי תקווה. אתה יודע כמה שווה תקווה?".

כמה יהודי מקבל דברים.

חמשה ימים עברו علينا בתפילה משותפת לשלומו של אבישי, בסיום קבלתי ממנו שיחת טלפון. הגיעו תוכאות מהמעבדה הפטולוגית - חלקיות אבל מאוד ברורות - הגידול שפיר. הרופאים אומרים שהוא לי נס שהוציאו את הגדל כעת - אם היה נשאר בפנים הוא היה יכול להזיק ואולי גם להפוך למסוכן".

חשתי רוחה בלבבי. רוחה שהגיעה עד כדי דמויות ממש...

אבישי שוחרר לביתו, מתחבש לשוב לביקורת. לאחר שבוע, קבע פגישה עם הרופא. "מה?" שאל ד"ר חלייאלה, מצביע על אבישי ועל התקיק שאחז בידו. "אני רוצה להתאשפז היום. הכנתי הכל, קדים, אני רוצה לתרום כליה".

נקלה!

בפעם הקודמת סיירתי על אבישי טרופר שביקש לתרום כליה ובמהלך ניתוח התמונה התגללה בגופו ממצא חשוב. התמונה נדחתה והממצא הוצא ונשלח לפטולוגיה. אבישי, שהתעורר מן הניתוח לא ידע דבר על מה השUber.

"נקלה?" שאל אבישי שוב אל מול השקט המתארך. הוצאות נרתם. ברגישות ובעדינות סיירו על הממצא. "רגע, אז אתם בעצם אומרים לי שנחתתי, נחתתי, הוצאנו מ גופי ממצא כלשהו, ובכל זאת לא תרמתי כליה?" סירב אבישי להאמין. הנוכחים הנהנו. "אבל מה עם יעקב?" לא נזהה דעתו של האיש. "הוא ייכה לתורים אחר", אמר ד"ר חלייאלה. "למה אתה אומר ככה?" שאל אבישי בכAbb, "אני עוד אתרים לו בעזרת ה". גם יעקב, אשר קיבל את הבשורה באותו רגע, והתמודד עם אכובה והלם, הביע בעיקר את דאגתו לאבישי. הוא הבטיח להתפלל עליו ולהתחנן שהממצא יתגלה כשפירות.

ביום הבא נסעת לברך את אבישי ורعيיתו ציפורה בביה"ח 'הדסה עין כרם'. למען האמת, חשתי רעה בלב. בעלי זצ"ל היה זה שידע איך לנחם וכיצד להרגיע בסיטואציות בלתי צפויות. אבל אני, למראות אוצר המילים שיש בפי, חששתי, מה אומרים לאדם שగילו בגופו ממצא חשוב? הוא כאוב, דאג והחלום המယוד שלו מתרחק והולך, מה אומרים? התפלתי לד' ששים מילים נכונות בפי.

כאשר נכנסתי לחדר הוכית בתקופה. במקום נמצא איש שבור כפי שדמיינתי פגשתי אדם שמח היושב על כורסת בית החולים ועל פניו חיקך מאיר. "אני כל כך מאוכזב. אכפת לי על יעקב שזכה מאד להשתלה", אמר אבישי.

